

Het was één minuut voor middernacht en Emily stond met haar vader in een donker steegje bij de enige overgebleven achterdeur van een postkantoor dat niet meer bestond. Ze hield een sleutel waarvan de greep de vorm had van een schedel dicht bij het slot en wachtte op het juiste moment. Het was moeilijk om het Middernacht Uur binnen te gaan. De juiste deur moest exact om middernacht met de juiste sleutel van het slot worden gedraaid, precies wanneer de Big Ben twaalf uur sloeg.

Toen klonk het spookachtige klokkenspel van de toren en daadkrachtig stak ze de sleutel in het slot. Het slaan van de klok weergalmde in de nacht. Het was middernacht. Dit was het moment. Gauw draaide Emily de sleutel om en de deur zwaaide open. Een golf magie overspoelde haar en haar huid begon te tintelen. De magie in

haar kwam tot leven. Met een grijns van oor tot oor stapte ze het hart van de Nachtpost binnen. Eindelijk, ze was er. In het Middernacht Uur. Een wereld bevroren in de victoriaanse tijd. Een wereld met de allerlaatste restanten van magie. Een wereld waarin haar vader een magische postbode was en haar moeder een Bibliothecaris (wat zo'n beetje hetzelfde was als een geheim agent). Emily had bovendien ontdekt dat ze zelf óók magische krachten had. Helaas werkte haar magie alleen binnen de grenzen van het Middernacht Uur.

Eindelijk zou ze weer kunnen oefenen. Ze kon niet wachten!

Zodra ze binnen waren, trok Emily's vader zijn jas uit en het zwarte uniform van de Nachtpost, met zilveren knopen in de vorm van schedels, kwam tevoorschijn. Hij zette zijn pet op en net voordat ze zich overgaven aan de drukte van de sorteerkamer, gaf hij Emily nog snel een knipoog. Emily glimlachte toen de bruisende chaos van de Nachtpost zich over hen heen stortte. De sorteerkamer was een bijzondere plek, vol magie. De ruimte was gevuld met mensen, post, brieven, monsters, en alles en iedereen had haast. De drang om alle post op tijd mee te geven aan de Nachtpost was voelbaar. Vleermuizen gristen vliegende brieven uit de lucht en dumpten ze in postzakken. Oude buizen spuugden ratelend, sissend en bonkend massa's post op de toch al overvolle sorteertafels, dus het meeste belandde rechtstreeks op de vloer. Overal klonk het geborrel, gesis, gefluit van magie – groots en klein – rond de kronkelende, knallende, bruisende pakketjes, waarvan er een aantal het zelfs op een lopen zetten.

Al het personeel in de sorteerkamer lachte en zwaaide naar Emily. Jonesy, de posttrol, tilde haar zelfs op voor een stevige knuffel, maar

dat was niets vergeleken met hoe haar vader werd behandeld. Terwijl ze zich samen een weg door de ruimte baanden, op weg naar de afdeling waar Emily's vader werkte, werden er een heleboel 'hallo's' op hen afgevuurd, petten afgenomen, buigingen gemaakt en kwamen er nogal wat respectvolle knikjes hun kant op. Buiten het Middernacht Uur was haar vader een rustige man die het liefst in zijn schuurtje rommelde, maar hier binnen was hij Specialist Gevaarlijke Leveringen. Hier had hij de status van een rockster en dat laatste vond Emily misschien nog wel vreemder dan het feit dat magie echt bleek te bestaan.

Haar blijkbaar coole vader zette zijn fiets tegen de muur en legde een hand op haar schouder. 'Oké, vertel me nog eens wat je je moeder en mij hebt beloofd.'

'Pap, kom op. We hebben dit al besproken.'

'Vertel het me toch maar.' Hij was rustig, maar onvermurwbaar.

'Goed, ik heb zo'n klok.' Ze rommelde in haar zak, trok aan een ketting en haalde een zilveren horlogekast tevoorschijn. Iedereen bij de Nachtwacht had er zo een. Het was een magisch uurwerk dat de tijd in beide werelden liet zien. Emily opende het horloge en een miniatuurversie van de Big Ben rees trots omhoog uit de platte huls. Er klonk een zacht klokkenspel. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en tuurde naar de vier wijzerplaten.

De tijd stroomde anders in het Uur. Of beter gezegd, het stroomde nauwelijks. Maar buiten het Uur kabbelden de seconden, minuten, uren verder als water, of als stroop of zoiets. Ze begreep de magische wetenschap erachter nog niet, maar ze wist dat alles buiten het Uur

sneller voorbijging dan hier binnen. Daarom moest je oppassen dat je niet te lang wegbleef.

‘En?’

‘En ik heb Vark bij me.’ Ze wees naar de buidel waarin haar egel lag te slapen. Emily was ervan overtuigd dat Vark op z’n minst een beetje magisch moest zijn, maar ze wist niet zo goed waarom. Haar moeder had gezworen dat hij ‘slechts een normaal heggevarken’ was, maar toch had ze gezegd dat Emily nergens naartoe mocht zonder haar egel.

‘En ik ga oefenen met mijn magie, maar ik houd mijn uurwerk goed in de gaten. Zodra de wekker afgaat die jij sowieso op een veel te vroeg tijdstip hebt ingesteld, zal ik hier op je zitten wachten, zodat we samen naar huis kunnen.’ Ze schonk hem haar liefste glimlach. ‘Want ik ben nu eenmaal *extreem* eerlijk en betrouwbaar.’

Hij wierp haar een veelbetekenende blik toe en knikte. ‘Goed dan. Verpruts dit niet, Weetgraag. Ik heb je moeder beloofd dat we op je kunnen rekenen. Als er iets gebeurt, verbant ze me naar de schuur en ik heb helemaal geen zin om in mijn schuur te wonen.’

‘Je zou het heerlijk vinden om in de schuur te wonen. Denk aan al die uren extra die je aan je compost zou kunnen besteden.’

‘Hmm.’ Hij boog zich naar haar toe, gaf haar een knuffel en wandelde toen nonchalant met zijn fiets aan zijn hand het gevaar tegemoet.

‘Joehoe! Emily!’ Een snerpande stem knalde door de lucht. Emily schrok zich het apelazarus. Het was haar vriendin, Japonica, die zo goed als de baas was op het postkantoor, op de afgrijselijke opzichter voor wie ze werkte na.

‘Japonica!’ Ze stormden naar elkaar toe en omhelsden elkaar. Omdat Japonica aanzienlijk langer was dan zij, verrekte Emily bijna haar nek toen ze haar magische vriendin lachend aankeek. Japonica’s huid was zwart als de nacht, haar gloeiende ogen hadden de kleur van smeulende kooltjes, haar tanden waren scherp, wit en glanzend als van een haai. Ze zag er precies hetzelfde uit als altijd, en tóch was er iets anders aan haar.

‘Wacht eens...’ Emily deed een stap achteruit om haar van top tot teen te bekijken. Normaal gesproken droeg Japonica een nauwsluitende jurk van zwart kant, maar in plaats daarvan had ze nu... ‘Is dat een BROEK?’

Japonica draaide blozend een rondje zodat Emily de outfit goed kon bekijken. Haar broek was gemaakt van dik, donkerblauw materiaal dat bijna helemaal schuilging onder brede stroken tweedbroekzakken. Emily vermoedde dat het vormeloze kledingstuk zowel kogel- als weerbestendig was, maar ze moest toegeven: er was hier onmiskenbaar sprake van een broek.

‘Ja, ik was nogal enthousiast over de jouwe, weet je. Zo praktisch.’ Japonica’s ogen fonkelden van enthousiasme. ‘Ik stond op het punt iemand naar buiten te sturen om er eentje voor me te halen, maar toen bleek een koopman op de Nachtmarkt deze te verkopen, en hij had er een in precies mijn maat!’ Triomfantelijk stak ze haar duimen in de bovenste zakken. Grijnzend maakte ze een tweede pirouette. ‘Ik heb hem broekzaktechnisch nog wel het een en ander laten aanpassen. Je kunt natuurlijk nooit genoeg zakken hebben.’

Emily dacht dat dat misschien wél kon, maar ze had geen zin om

haar tegen te spreken. ‘Hij staat je prachtig,’ zei ze dus maar.

Japonica werd er verlegen van. Wild wapperde ze met haar handen voor haar blozende, verhitte gezicht. ‘De andere meiden van de Nachtpost zijn ook om. Echt, wat een verademing. Een ladder beklimmen is opeens geen gedoe meer en ook fietsen is veel eenvoudiger!’

‘Maar hoe zit het met de opzichter?’ Emily wist zeker dat het afschrikwekkende krijsende lijk dat de leiding had over de Nachtpost deze verandering absoluut niet zag zitten.

‘O, hij spatte letterlijk uiteen van woede. Werkelijk waar, het heeft me een eeuwigheid gekost om alle stukjes weer terug te vinden.’ Japonica plukte een denkbeeldig pluusje van haar jasje en staarde naar haar hand. ‘Eigenlijk heb ik het verschrikkelijk druk gehad, dus ik ben er nog niet helemaal aan toegekomen om hem weer in elkaar te zetten. Hij zit in de grote pot bij de deur.’ Ze wees. Bij de deur stond inderdaad een heel grote, heel stevige pot. Er zat een dikke, platte kurk in de hals en daarbovenop lag een stapel pakketten, die de boel potdicht hielden. De stapel trilde en uit de pot klonk heel in de verte een soort gedempt geknal. Alsof iemand heel ver weg met een ijzeren staaf op een verwarmingsbuis aan het inhakken was. ‘Ik run de toko hier nu. En het gaat allemaal een stuk beter en efficiënter.’

De blikken van Emily en Japonica kruisten elkaar. Japonica’s glimlach was nog altijd zo scherp en puntig als Emily zich herinnerde, maar ze kon zich niet meer voorstellen hoe ze die lach ooit eng had gevonden.

‘Hoe gaat het met je moeder?’ vroeg Japonica.

‘Goed. Rond.’ Emily kon nog steeds niet geloven dat ze binnenkort een broertje of zusje zou krijgen. Vroeger had ze er wel over gefantaseerd maar ze had niet gedacht dat ze op haar leeftijd nog een grote zus zou worden. De zwangerschap was ook de reden waarom haar moeder niet was meegekomen naar het Middernacht Uur. Ze was thuis aan het werk in haar atelier, dat vol stond met allerlei vreemde kunstwerken. De laatste tijd maakte ze tekeningen van paarden, die zo uit haar pen op het papier leken te vloeien. Emily vond het het mooiste wat haar moeder ooit had gemaakt.

‘Wilde je moeder je wel laten gaan?’ vroeg Japonica.

Emily rolde met haar ogen. ‘Alleen op een heleboel voorwaarden. Ik mag geen contact zoeken met haar familie. En ik moet me aan een avondklok houden. Ik mocht alleen gaan om mijn transformaties te oefenen.’

‘Ga dan maar gauw.’ Japonica kneep in haar hand. ‘Kom je straks op de thee? Ik heb die kleine cakejes die je lekker vindt.’

Zodra ze het maanlicht van het Middernacht Uur in stapte ging er een rilling door Emily heen. Hoe vaak ze het ook deed, er stond altijd kippenvel op haar armen. De maan was hier veel groter dan thuis en haar licht scheen grimmig fel, bijna zo helder als daglicht. Het liet scherpe, stevige schaduwen achter waar het de grond raakte, en deed alles wit oplichten in de duisternis. De wereld leek van zilver.

Hier was het altijd volle maan. En het was altijd, altijd middernacht in dit Londen. De betovering van de Big Ben (of: Het

Grote Werktuig, zoals de klokkentoren hier bekendstond) had dit ene moment in de tijd voor altijd bevroren. Dit was het Londen van het Nachtvolk, en het was er druk. De hele wereld komt naar Londen, verzuchtte Emily's vader altijd. Maar hier, naar dit met gaslampen verlichte Londen onder de volle maan, was de hele *onderwereld* op afgekomen. Het Nachtvolk krioelde door de straten en hun uiteenlopende talen spoelden over haar heen; het gekraak van de steenspraak van de trollen; vloeibare klotsende trillingen van water-nimfen; schrille fluitjes van de groene kinderen uit het bos.

Emily stond net op het punt zich in de menigte te storten toen ze zich realiseerde dat ze geen hoed op had. Iedereen in het Uur droeg er een – dat was een victoriaans gebruik – dus het dragen van een hoed zou haar helpen zich te vermommen voor en beschermen tegen degenen die het niet zo hadden op Dagjesmensen (zoals ze haar soort, mensen uit de niet-magische wereld, hier noemden), of tegen hen die juist té enthousiast waren op een 'ik wil wel een beschuitje eten met jou, en niet op een goede manier'-manier. Emily griste haar platte pet uit haar jaszak en drukte hem vastberaden op haar hoofd. Vervolgens begon ze zich een weg te ellebogen door de drukke, drukke straten. Ze slalomde om goblins en plaaggeesten heen, dook onder ruziënde rivierheksen en watermonsters door en slingerde tussen een wankelende kudde dryaden. De magie in haar groeide en groeide; ze proefde en ademde magie; werd met de seconde onrustiger. Haar magie hielp haar soepel door de menigte duiken en kronkelen. Ze golfde door de drukte als een gladde otter in een beekje.

Tegen de tijd dat ze het drukke deel van de stad achter zich had

gelaten en koers zette richting Gloombsbury, zweette Emily zich helemaal te pletter, maar dat kon haar niets schelen. Ze kreeg de brede grijns rond haar mond maar niet weg. Pas toen ze aankwam bij de ommuurde tuin van Mecklenburgh Square, waarvan haar moeder had gezegd dat ze daar moest oefenen, verdween de lach van haar gezicht. Ze gebruikte haar moeders skeletsleutel (gemaakt van echte botten) om het metalen hek te openen. Gauw glipte ze de tuin in. Om haar heen strekte zich een vredige oase uit van bomen en gazons. Ze keek om zich heen. In deze tuin kon ze aan haar honden-transformatie werken. Met een jank en een huil krulde haar magie zichzelf op tot een balletje en stopte zichzelf helemaal weg, diep in haar. Geen goed begin.

Emily was een Poeka. Dat was magie die ze had geërfd van haar moeders kant van de familie. Het betekende dat ze van vorm kon veranderen (en andere magische dingen kon doen). Alle Poeka's hadden drie mogelijke vormen: haas, hond en hengst. De haas had ze nu wel ongeveer onder de knie, en haar moeder wilde dat ze doorging met het oefenen van de hondvorm. Toen haar moeder die laatst had gedemonstreerd, was ze soepeltjes van vorm veranderd nog voor Emily met haar ogen kon knipperen. Van moeder naar hond, BAM. Maeve werd een slanke, gitzwarte hond met een lang lijf, een demonische windhond. Een soort lopende, levende schaduw. Ze was geluidloos en vlug en ze rende zo snel dat haar rode ogen in een karmozijnrode lijn uit hun kassen leken te bloeden. Ze was prachtig.

Soepel, geluidloos en prachtig waren niet de woorden waarmee je Emily's pogingen in een hond te veranderen zou kunnen beschrij-

ven. Haar inspanningen waren ‘werk in uitvoering’ volgens haar moeder. Daarmee bedoelde ze eigenlijk dat Emily er absoluut niks van bakte. Ze was gewoon niet goed in honden. Dat vond ze nogal jammer, want ze hield van honden, maar om er eentje te worden was er blijkbaar meer nodig dan de bereidheid buikmassages te ontvangen. Het oefenen bezorgde haar niets meer dan stekende hoofdpijn en een onweerstaanbare drang om tegen lantaarnpalen te plassen.

Nu ze hier zo alleen was, zonder de irritante, aanhoudende aanmoedigingen van haar moeder, werd Emily plotseling overspoeld door een sterk verlangen om op te geven. Als het haar niet lukte, wat had het dan voor zin? Net toen ze op het punt stond om moedeloos op een boomstam neer te zakken om daar eens een flink potje zelfmedelijden te gaan zitten hebben, begon er iets wild te piepen en te bewegen in haar jaszak. Emily stak haar hand in haar zak en vond Vark, haar egel, die ondersteboven lag en wild met zijn pootjes de lucht in trapte.

‘O Vark, wat ben je aan het doen? Zit je vast?’

Voorzichtig tilde ze hem eruit en legde hem op haar handpalm, pootjes naar beneden, koppie omhoog. Boos schudde hij zijn stekels uit. Hij wierp haar een woedende blik toe die maar één ding kon betekenen: *dit is nooit gebeurd*. Emily moest haar lippen hard op elkaar persen om ervoor te zorgen dat ze niet in lachen uitbarstte. Met haar vingertop aaide ze zijn kleine neusje. Hij rommelde en gromde als een kleine onweerswolk toen ze hem op ooghoogte hield.

‘Vark, ik heb het echt even heel moeilijk. Dat hele “in andere dingen veranderen”-gedoe is nogal een gedoe. Toen ik niet meer in het

Uur mocht komen, wilde ik niets liever dan hierheen, maar nu...'
Ze fronste en beet op haar lip.

Vark staarde haar aan, niet onvriendelijk.

'Ik bedoel, zelfs de haas is een probleem! Het ging heel makkelijk toen ik moest rennen voor mijn leven, maar nu ik geen doodsangsten uitsta, lukt het misschien maar één op de vijf keer, of zo? En echt alleen als mam achter de bosjes vandaan springt en heel hard "BOE!" roept.' Emily slaakte een diepe zucht. 'Ik zou de hond nog eens kunnen proberen, natuurlijk, maar het is gewoon heel moeilijk en...'

Vark kneep zijn ogen tot spleetjes.

'Ik weet het, ik weet het,' verzuchtte Emily, 'ik moet gewoon oefenen. Maar ik krijg er bonkende hoofdpijn van en ik...'

Vark kneep zijn ogen nu zo ver toe dat ze zo goed als dichtzaten.

'Ja, je hebt gelijk, je hebt gelijk. We zijn hier nu toch, dus ik moet het in ieder geval blijven proberen.'

Vark snoof.

'Bedankt, Vark. Goed gesprek.'

Emily legde haar jasje op de grond en voorzichtig zette ze de egel erbovenop. Daar zat-ie, een stekelig bruin eiland in een zee van oranje stof. Ze had hem plechtig beloofd dat ze hem niet *nóg* eens mee zou transformeren, zoals dat de laatste keer was gebeurd. Toen was hij *ontzettend* chagrijnig geweest dat hij was meegevoerd naar waar het ook was dat haar kleding terechtkwam als ze van vorm veranderde. De 'mystieke wasmachine' noemde haar moeder die plek. (Haar moeder had een theorie dat de kledingstukken schoner terugkwa-

men uit die wasmachine dan dat ze erheen gingen, en dat dat beter en makkelijker was dan zelf wassen. Maar ze was een bijzondere Ierse vrouw met een magische achtergrond en absoluut niet te vertrouwen.) Emily stond aan de rand van een van de grasvelden van de tuin. In het midden, onder hoge bomen, stond het standbeeld van een dame in een wapperende jurk die met beide handen een groot zwaard boven haar hoofd hield. Emily zuchtte, knikte naar het standbeeld en balde haar vuisten.

‘Oké, je kunt dit. Denk honderige gedachten. Zet je woef maar aan.’

Ze sloot haar ogen en reikte diep in zichzelf, naar de plek waar haar andere vormen leefden. De haas was snel genoeg gelokaliseerd; snorharen en oren stonden op scherp, trillend, klaar voor actie. Het paard was ver, ver buiten haar bereik; er was een glimp van dikke manen en gespierde, krachtige benen vol snelheid. De laatste van de drie vormen was nu verleidelijk dichtbij: de hond. Hij lag daar, opgerold, met scherpe tanden en een slingerende tong en kwispelende staart. Emily greep hem vast, steviger dan ooit tevoren. Alle spieren in haar lijf spanden zich aan toen ze de vorm over haar hoofd trok alsof ze een trui aandeed. Er schoten elektrische schokken door haar lijf en haar zintuigen kwamen prikkelend tot leven. De nacht rook plotseling anders. Ze was dichtbij, zo dichtbij. Nu ging het goed. Het zou niet misgaan zoals al die andere keren. Maar toen, bij de gedachte aan mislukking, aarzelde ze toch. De gladde vacht glipte tussen haar vingers door en de trui werd van haar afgetrokken. De vorm verliet haar en Emily tuimelde terug in haar eigen lichaam.

De nacht rook weer hetzelfde als altijd, haar hoofd was gevuld met een zware, elektrische energie en bonkte hevig, haar tanden deden pijn. Ze had opnieuw gefaald.

‘URGH!’ blafte ze en ze wist: dichterbij een hond dan dat zou ze vandaag niet komen. Ze zakte op haar knieën en sloeg met haar vuisten op de drassige grasmatten. Waarom lukte het haar niet? Ze had het in zich, of buiten zich, of waar het ook was, maar ze kon er haar weg niet in vinden. Was het omdat ze maar half-Poeke was? Misschien had ze gewoon niet genoeg magie om de transformatie te laten werken?

Moedeloos plofte Emily terug in het gras. Het was zompig, maar dat kon haar niets schelen. Doodstil bleef ze liggen wachten tot haar hoofd niet meer zo bonkte. Ze hoorde het zachte, geruststellende gesnuffel van Vark achter zich. Het koele, vochtige gras had een kalmerend effect op haar hoofd. Ze was net een beetje tot rust aan het komen toen er plotseling van héél dichtbij een schurend, knarsend geluid klonk. Met een ruk kwam Emily overeind, maar er waren alleen bomen en gras en de standbeeldvr...

Wacht eens even.

Niet langer wees het zwaard van het standbeeld naar de lucht, maar het wees recht naar Emily. Het serene gezicht van de vrouw was verworden tot een stille schreeuw; haar mond was een gapend zwart gat. Emily's hoofdpijn maakte plaats voor een koude rilling die langs haar rug naar beneden liep.

Daar was het geluid weer. Zwaar gesteente knalde op zwaar gesteente en deze keer zag Emily het gebeuren: het standbeeld bewoog.

De stenen vrouw keek haar met blinde ogen doordringend aan, liet met een van haar marmeren handen het zwaard los en greep naar Emily. Haar mond ging open en dicht, open en dicht, alsof ze een doodstille schreeuw naar buiten joeg.

Uit Emily's mond ontsnapte een gil die absoluut niet stil was.